

A Debreceni Ítéltábla a Fodorné Dr. Kodácsi Gabriella ügyvéd (CÍME) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek -, a Szécsényiné Dr. Márföldi Katalin (CÍME) ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I.r., a Dr. Fodor László ügyvéd (CÍME) által képviselt II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II.r. és a Dr. Ördög Judit jogi előadó által képviselt III.r. alperes neve (III.r. alperes címe) III.r. alperesek ellen, tulajdonjog megállapítása iránt indított perében, a . . . Törvényszék 2012. április 4. napján meghozott 4.P.21.178/2011/19. számú ítéletével szemben, a felperes által 21. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2012. december 12. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését pedig helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 55 000 (Ötvenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A felperes 2000. május 13-án kötött házasságot az I.r. alperessel. A felperesnek ez volt a második házassága, mert az előző, Cs.A-val kötött házasságát a . . . Városi Bíróság az 1999. február 23. napján jogerőre emelkedett .../8. számú ítéletével felbontotta, mely bontóper során a felperest **ÜGYVÉD NEVE** ügyvéd képviselte.

A felperesnek Cs.A-val egyenlő arányú, közös tulajdonát képezte a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság, mint Cégbíróság által a cégjegyzékbe **CÉGJEGYZÉKSZÁM** szám alatt bejegyzett **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE**.

A felperes megállapodott volt házastársával, hogy a Kft-ben lévő közös tulajdont akként szüntetik meg, hogy **CS.A.** 500 000 Ft névértékű üzletrésze a felperes tulajdonába került. 1998. november 3. napján az 1 000 000 Ft névértékű üzletrészből 100 000 Ft névértékű üzletrészt a felperes **FELPERESI TESTVÉR NEVE** (testvérére) ruházott át. A kft-ben jogszabályi előírás alapján a törzstőkét 3 000 000 Ft értékre emelték, amelynek során a felperes testvére tényleges befizetést nem teljesített, míg a felperes 2000. április 4. napján és 2000. november 24. napján 1 000 000 - 1 000 000 Ft-ot fizetett be a társaság számlájára. Azonban - a befizetések ellenére - a társasági szerződést úgy módosították, hogy a felperes a 3 000 000 Ft összegű törzstőkéből 2 700 000 Ft névértékű üzletrésszel, míg 300 000 Ft üzletrésszel **FELPERESI TESTVÉR NEVE** rendelkezett.

A felperes a 2009. november 17. napján keltezett üzletrész adásvételi szerződéssel az I.r. alperes részére eladta a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE**-ben lévő, 2 700 000 Ft névértékű üzletrészt, ugyanennyi vételárért. Az üzletrész adásvételi szerződés 2. pontjában az I.r. alperes mint vevő kijelentette, hogy a vételárat a szerződés aláírásának

napján egy összegben, hiánytalanul az eladó (felperes) kezeihez megfizette, aki a vételár átvételét e szerződés aláírásával is elismerte. Az üzletrész adásvételi szerződés 2. pontjától eltérően a valóságban az I.r. alperes a felperes részére ténylegesen vételárat nem fizetett. 2009. november 17. napján az üzletrész értékesítését követően kialakult törzsbetéteket tartalmazó társasági szerződést az I.r. alperes és **FELPERESI TESTVÉR NEVE** aláírták. Az üzletrész adásvételi szerződést, valamint a társasági szerződést **ÜGYVÉD NEVE** ügyvéd szerkesztette és ellenjegyezte.

A felperes a módosított keresetében - egyebek mellett - annak túrására kérte kötelezni az I.r. alperest, hogy a Megyei Bíróságnál CÉGJEGYZÉKSZÁM cégjegyzékszámom nyilvántartott **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE**. 2 200 000 Ft névértékű üzletrésze a nevére kerüljön át (vissza)jegyzésre. E kereseti kérelme alapjául előadta azt, hogy a 2009. november 17-i szerződés esetében hiányzott a szerződési akarata, nem volt üzletrész-átruházási szándéka és nem állapodott meg az I.r. alperessel a szerződés lényeges kellékeiben, feltételeiben (vételár, stb.), ezért nem volt a felek között megegyezés. Hivatkozott továbbá arra, hogy abban az esetben, ha a bíróság mégis arra a megállapításra jut, hogy a szándékuk szerződéskötésre irányult, úgy az üzletrész-átruházási szerződés a Ptk. 4.§-ának (1) bekezdésére, 200.§-ának (1) és (2) bekezdéseire, valamint a Csjt. 1.§-ának (3) bekezdésére, 27.§-ának (1) bekezdésére és a 31.§-ának (5) bekezdésére tekintettel a jó erkölcsbe ütközik, ugyanis az üzletrészben meglévő különvagyonát ellentételezés nélkül az I.r. alperesnek juttatta. Az I.r. alperes e szerződéssel jelentős egyoldalú vagyoni előnyhöz jutott, ez a házas felek vagyonában egyenlőtlen helyzetet teremtett és ez a helyzet a felperes számára súlyos méltánytalansághoz vezetett, ezért a szerződés ajó erkölcsbe ütközése folytán semmis.

Az I.r. alperes a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE**. üzletrészére vonatkozó adásvételi szerződés semmisségével összefüggésben a felperes kereseti kérelmének elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az üzletrész adásvételi szerződés mind az ő, mind a felperes valós ügyleti akaratát tükrözte. Előadta, hogy a szerződéssel elérni kívánt céljuk az volt, hogy ő folyamatosan működtetni tudja a vállalkozást annak érdekében, hogy abból a megélhetési költségeiket fedezze, továbbá a vállalkozásból származó jövedelemből kifizetésre kerülhessen mindaz az adósság, amit közösen halmaztak fel (példaként említette a milliós nagyságrendű elmaradt lakáshitelüket, az elmaradt biztosítási díjakat, a közüzemi tartozásokat, továbbá a felperest terhelő 300 000 Ft összegű bírságot). Az I.r. alperes álláspontja szerint a létrejött és érvényes szerződés alapján szerezte meg a tulajdonjogot a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE**-ben lévő felperesi üzletrészen.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének fellebbezéssel érintett részében a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE**. üzletrész adásvételi szerződésével kapcsolatban a keresetet alaptalannak találta. Kiemelte, hogy a felperes a személyes meghallgatása alkalmával azt adta elő, hogy 2007. elejétől kezdődően italozó életmódot folytatott és annak érdekében, hogy a társaság működése folyamatos legyen, arra az elhatározásra jutott, hogy az I.r. alperes részére az ügyek intézésére meghatalmazást ad, az azonban eszébe sem jutott, hogy az I.r. alperes a cég ügyvezetője legyen. Állította, hogy a „papírt” nem olvasta el annak aláírása előtt, az általa aláírt céges okiratokból egy példányt sem kapott és csak

2009. decemberében szerzett tudomást arról, hogy az üzletrészt annak az I.r. alperesnek adta el, aki a társaság ügyvezetőjévé is vált.

Megállapította továbbá, hogy az I.r. alperes pedig azt adta elő, hogy a felperessel közösen jutottak arra az elhatározásra, hogy az I.r. alperes - a felperes életmódja miatt - a társaság irányítását átveszi. Az I.r. alperes állítása szerint a felperes volt az, aki a korábban a jogi ügyeit intéző **ÜGYVÉD NEVE** ügyvédet telefonon felhívta és részére megbízást adott az üzletrész adásvételi szerződés, illetve a társasági szerződés elkészítésére, annak érdekében, hogy a társaság ügyvezetője is az I.r. alperes legyen.

A tanúként kihallgatott **ÜGYVÉD NEVE** pedig ügyvéd azt adta elő, hogy a felperest 20 éve ismeri, mely időtartam alatt valamennyi polgári joggal kapcsolatos ügyét ő intézte. Azt vallotta, hogy a perrel érintett okiratok elkészítésére a megbízást a felperestől oly módon kapta, hogy a felperes először telefonon hívta fel, hogy egy „jogi témában” a segítségét kéri. Majd a megbeszélte időpontban a felperes személyesen kereste fel őt és megbízta azzal, hogy készítse el azokat az okiratokat, amelyek alapján a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE**-ben lévő üzletrészt az I.r. alperes részére átruházza. **FELPERESI TESTVÉR NEVE** tanú, a felperes testvére nem emlékezett, hogy a három okiratot egy, vagy több időpontban írta-e alá, úgy nyilatkozott, hogy az iratokat az I.r. alperes hozta el számára aláírás végett és csak egyszer járt **ÜGYVÉD NEVE** ügyvédi irodájában, egy más szerződés kapcsán.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján megállapította, hogy - a kereseti előadással szemben - az üzletrész adásvételi szerződés a felperes és az I.r. alperes között 2009. november 17-én érvényesen létrejött, a Ptk. 205.§-ának (1) bekezdése alapján. Kiemelte, hogy az I.r. alperes meggyőzően ismertette azt az élethelyzetet, amely ahhoz vezetett, hogy a felek megoldást találjanak a társaság folyamatos működése biztosítására, az adósságok visszafizetésére, a házastársak napi megélhetési költségeinek fedezésére. Az I.r. alperes állította, hogy jóllehet, a felperes durván italozó életmódot folytatott, azonban voltak tiszta pillanatai, amikor az életük szempontjából jelentős kérdésekben lehetett vele tárgyalni. A felperes maga sem vitatta, hogy ő is kereste a megoldást a társaság folyamatos működése biztosításához, azonban tagadta, hogy ő bízta volna meg **ÜGYVÉD NEVE**t a szerződés megkötésével.

Az elsőfokú bíróság a felperes nyilatkozatával szemben **ÜGYVÉD NEVE** vallomását fogadta el atekintetben, hogy ki, mikor és milyen okiratok szerkesztésére adott számára megbízást. E körben értékelte azt, hogy a tanú a felperes számára több alkalommal szerkesztett okiratot és így bizalmi viszony állt fenn a megbízó felperes és közte, míg az I.r. alperes és a tanú között a vitatott szerződés megkötésének időpontjáig értékelhető kapcsolat nem volt. Az elsőfokú bíróság pedig a peres felek személyes meghallgatása és a tanúk kihallgatása során nem talált olyan érdemi ellentmondást, amely **ÜGYVÉD NEVE** tanúvallomását aggályossá tette volna.

FELPERESI TESTVÉR NEVE ugyanis azt adta elő, hogy formálisnak tekintette a társaságban lévő részesedését és megnyugvással vette tudomásul, hogy már nem tagja a társaságnak. Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy mivel a perbeli üzletrész adásvételi szerződés írásban, ügyvéd által ellenjegyzett formában jött létre és az adásvételi szerződés valamennyi szükséges és lényeges tartalmi elemét tartalmazta, megállapítható volt, hogy a felek akarata az üzletrész átruházására irányult.

A szerződés jó erkölcsbe ütközésével összefüggésben pedig az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a jó erkölcs a társadalom általános értékítéletét, a magánautonómiának a társadalmi közmegegyezés által meghatározott korlátait, az általánosan elvárható magatartás zsinórmértékét fejezi ki. Abból indult ki, hogy jó erkölcsbe ütközik az a szerződés, amelyet jogszabály ugyan nem tilt, de az azzal elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege, illetve a szerződés tárgya az általános elfogadott erkölcsi normákat, vagy szokásokat nyilvánvalóan sérti és ezért az általános társadalmi megítélés is egyértelműen tisztességtelennek minősíti. Az adott esetben az nem volt vitatott a felek között, hogy az I.r. alperes nem fizetett a felperes üzletrészéért. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint azonban a felek által ismertetett élethelyzetben okszerű és logikus volt az a felperesi döntés, hogy a vállalkozás folyamatos működésének biztosítása és a családja, a gyermekei megélhetési költségei fedezése érdekében az I.r. alperesre ruházta át az üzletrészt.

Az I.r. alperes a vételár átadásának elmaradását okszerűen megindokolta, vagyis a közte és a felperes közötti elszámolási kérdéssé vált csupán az, hogy a szerződés szerinti és nem vitásan ki nem fizetett vételárösszegeből a beszámításra tekintettel mekkora összeg megfizetése terheli az I.r. alperest. Emiatt - az elsőfokú bíróság jogkövetkeztetése szerint - a szerződés nem esik a társadalmi közfelfogás alapján erkölcsileg súlyos megítélés alá, megfelel a jó erkölcs polgári jogi követelményeinek.

Az ítéletnek a keretet elutasító része ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását, a keresetének történő helyt adást, másodlagosan pedig az ítéletnek - megalapozatlanság miatti - hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Hangsúlyozta, hogy az I.r. alperes, a **ÜGYVÉD NEVE** és a **FELPERESI TESTVÉR NEVE** tanúk vallomásai közötti ellentmondásokat az elsőfokú bíróság nem tisztázta megfelelően, emiatt az ítélet megalapozatlan. Álláspontja szerint ugyancsak az ítélet megalapozatlanságát támasztja alá, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az I.r. alperesnek azt az elismerését, hogy a társaságban 1 900 000 Ft üzletrész kizárólag a felperes tulajdonát képezi és csak 1 000 000 Ft a közös tulajdonú rész. Állította, hogy az I.r. alperes semmivel nem igazolta, hogy „millió nagyságrendű tartozásaik” halmozódtak fel, illetve azok kifizetését ő egyedül teljesítette. Kiemelte, az I.r. alperes elismerte, hogy számára vételárat nem fizetett az eladott üzletrészéért. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete csak általánosságban szól arról, hogy a vételár beszámításra került, de hogy konkrétan milyen összegbe milyen tartozás került beszámításra, azt nem részletezte.

Sérelmezte azt az I.r. alperes hivatkozását elfogadó ítéleti megállapítást, hogy a szerződéssel a napi megélhetési költségeiket kívánták fedezni, hiszen egy hónap múlva már különéltek, illetve az I.r. alperes a visszatérés szándéka nélkül elhagyta őt, tehát nem állt szándékában a megélhetésüket fedezni, sőt, a közös tulajdonú ingatlan rezsiköltségeket sem fizette. Megjegyezte azt is, hogy az életközösség alatt felhalmozódott adósságok közös adósságok voltak, amelyek mindkettejüket terheltek volna. Állította, hogy ha az I.r. alperesnek az lett volna a szándéka, hogy a vállalkozás folyamatos működését biztosítsa, akkor nem adta volna át az ügyvezetést annak megszerzését követő néhány hónapon belül idősödő, 100%-os rokkant édesanyjának. Álláspontja szerint alaptalan az az ítéleti megállapítás is, hogy a perbeli üzletrész adásvételi szerződés létrejött, ugyanis nem

történt megállapodás a szerződés tartalmában, nem történt meg a vételár átadása, amelyről az ítéletben rendelkezni kellett volna.

A másodlagos kereseti hivatkozással összefüggésben hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróságnak azt a helyzetet mindenképpen rendeznie kellett volna, hogy az I.r. alperes minden ellenszolgáltatás nélkül jutott a különvagyonához, holott a felperest sem adásvételi, sem ajándékozási szándék nem vezette és maga az I.r. alperes is elismerte az 1 700 000 Ft felperesi különvagyonát. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróságnak gondoskodnia kellett volna arról, hogy egyik házasság fél se jusson méltánytalan vagyoni előnyhöz a másik fél rovására.

Az I.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Állította, hogy a felperes - módosított - megállapításra irányuló kereseti kérelme feltételei nincsenek meg, ugyanis sem a jogvédelem szükségessége, sem pedig az a feltétel nem áll fenn, hogy a felperes teljesítést nem követelhet, ugyanis kérhette volna a közös vagyon megosztását, amelyet nem tett meg. Rámutatott, hogy a házassági vagyoni jogi igényeket általában nem lehet csupán egyes vagyontárgyakra kiszakítottan érvényesíteni, hanem fel kell deríteni a házastársak teljes vagyoni helyzetét. Kiemelte, hogy a felperes a teljes bizonyító erejű magánokirat tartalmával ellentétben nem bizonyította, hogy a felek akarata nem irányult a szerződés megkötésére. Véleménye szerint a felperes fellebbezése elsősorban a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, azonban annak a másodfokú eljárásban nincs helye. Álláspontja szerint a szerződés jó erkölcsbe ütköző volta sem állapítható meg önmagában azon az alapon, hogy a felperes a megkötött szerződést magára sérelmesnek tartja, ugyanis azt nem bizonyította, hogy a felek közötti jogügylet társadalmilag elítélendő lenne. Hangsúlyozta, hogy az általános társadalmi felfogással nem áll ellentétben még az sem, ha az egyik fél a saját vagyona rovására a másik félnek ingyenes vagyoni előnyt juttat. Az adott esetben - bár azt elismerte, hogy vételár kifizetése nem történt - az I.r. alperes által vállalt közös terhek egyedüli teljesítése miatt ingyenes juttatásról nem is lehet szó. Az I.r. alperes által viselt közös adósságok törlesztését a felperes az elsőfokú eljárás során nem vitatta, arra csak a fellebbezésében hivatkozott. Állította azt is, hogy a társasági szerződés az adásvételi szerződésen kívüli jogcímen történő üzletrész megszerzését kizárja, amely szintén akadályát képezi a felperes keresete teljesítésének.

A felperes nem jelentett be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének az ingatlanok tulajdonjogának megállapítására vonatkozó rendelkezései ellen, csupán az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító rendelkezését sérelmezte, ezért az ítéletábra megállapította, hogy az ítéletnek a nem fellebbezett rendelkezései a Pp. 228.§-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedtek. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésére tekintettel a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a peres felek egymással ellentétes előadásának, a kihallgatott tanúk, különösen **ÜGYVÉD NEVE** ügyvéd tanúvallomásának, a csatolt okirati bizonyítékoknak egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes és a Pp. 206.§-a (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történő értékelése alapján helytálló jogi következtetésre jutott,

döntése érdemben is helyes, amelyet megfelelő indokolással támasztott alá, amely kiegészítésre nem szorul.

A felperes fellebbezésében foglaltak a helytálló döntés cáfolatára nem voltak alkalmasak, az ítéletábra azonban abban és az I.r. alperesi fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakat jegyzi meg:

A felperes a keresetében az I.r. alperessel 2009. november 17. napján megkötött üzletrész adásvételi szerződés nem létezésére illetve érvénytelenségére hivatkozással, a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE**. 2 200 000 Ft névértékű üzletrésze cégnyilvántartási visszajegyzését és az I.r. alperesnek annak tűrésére kötelezését kérte. A 2009. november 17. napján keltezett üzletrész adásvételi szerződésben ténylegesen 2 700 000 Ft névértékű üzletrésze átruházására került sor, ugyanakkor a felperes mintegy elismerve 500 000 Ft névérték erejéig az I.r. alperes közös tulajdonú részesedését, csupán 2 200 000 Ft visszajegyzésére támasztott igényt. Jóllehet, az I.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében helyesen vette számba a megállapítási kereset előterjesztésének jogszabályi feltételeit, azonban sem a kereset, sem a fellebbezés elbírálása szempontjából a jogi érvelésének nem volt relevanciája, mivel a kereseti kérelem nem csupán megállapításra, hanem a nem létezés illetve az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonására irányult. Ugyanakkor szükséges annak előrebecsátásra is, hogy a felperes nem terjesztett elő házassági közös vagyon megosztása iránti igényt, még csak elszámolási igényt sem támasztott és ez az oka annak, hogy az elsőfokú bíróság - a később részletezettek szerint - részletesen nem bocsátkozott a szerződési tartalom vizsgálatába és az elszámolásba. Ennek hiányában pedig a Csjt. 31.§-a (5) bekezdése szerinti méltányossági klauzula alkalmazása sem jöhet szóba, mivel az adott esetben a házastársak közötti vagyoni igények rendezéséről nem beszélhetünk.

A felperes a keresetében illetve a fellebbezésében elsődlegesen a szerződés nem létezésére, a szerződési akarata hiányára hivatkozott, melynek bizonyítási kötelezettsége őt terhelte, melyet az elsőfokú bíróság helyesen ítélt nem teljesítettnek. A felperes a felek kölcsönös és egybehangzó akaratainak hiányát csupán állította, azt azonban cáfolja maga az okirat, az azt készítő ügyvéd tanúvallomása és az I.r. alperes nyilatkozata is, akinek a szavahihetősége szempontjából az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak a ténynek, hogy az okirat tartalmával szemben, mindvégig elismerte a vételár megfizetésének hiányát, túl azon, hogy mindkét fél egyezően adta elő azt az élethelyzetet is, amely ahhoz vezetett, hogy a felek megoldást keressenek a cégvezető felperes italozásából eredő problémák megoldására. A szerződés megkötését többnapos előkészítés előzte meg, ezért a felperes szerződéskötéskori gondnokság alá helyezés nélküli cselekvőképtelen állapota (Ptk. 17.§ (1) bekezdése) ténylegesen nem jöhet szóba, arra maga a felperes sem hivatkozott, a felperes e körben előadott hivatkozása - mögöttes szándéka - pedig legfeljebb a szerződés színleltisége körében értelmezhető. Csakhogy az egységes bírósági gyakorlat a Ptk. 207.§-a (6) bekezdésének értelmezése körében akkor tekinti a szerződést színleltnek és semmisnek, ha valamennyi ügyletkötő félnek hiányzik az ügyletkötési akarata, vagy az a kinyilvánítottól eltérően egészben, vagy részben más szerződés megkötésére irányul. A színlelés ebből következően csak akkor eredményez érvénytelenséget, ha az ügyleti akaratot érinti és valamennyi szerződést kötő fél részéről

fennáll. Ha pedig a szerződés más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni, a felperes esetleges egyoldalú színlelése ezért a szerződés érvénytelenségét nem eredményezheti, mint ahogy a Ptk. 207.§-ának (4) bekezdése szerint a felek titkos fenntartása, vagy rejtett indoka is közömbös.

Azt azonban az I.r. alperes is elismerte, hogy a vételár megfizetésére nem került sor, a tényleges szerződési akarata az írásba foglalt szerződéstől eltérő volt, amely szerződéskötési akarat részletes feltárása az elszámolási, vagyontömeg megosztási igény hiányában, illetve a felperes érvénytelenségi igényének a rendelkezésre álló adatok szerinti elbíráltóságára tekintettel mellőzhető volt. Ez okból nem volt jelentősége az I.r. alperes azon elismerő nyilatkozatának sem, mely szerint nem vitatta, hogy a társaságban 1 900 000 Ft üzletrész a felperes különvagyonát, míg 1 000 000 Ft értékű üzletrész pedig a közös vagyonukat képezte.

A szerződési akarat hiányának bizonyítására nem voltak alkalmasak a felperes által kiemelt ellenmondások sem, mert egyrészt természetesnek vehető - különösen tekintettel arra a tényre, hogy a szerződést készítő ügyvéddel a felperes régóta kapcsolatban állt, aki több szerződést is készített részére -, hogy **ÜGYVÉD NEVE** nem emlékezett a szerződéskötés minden részletére, másrészt a felperes egyoldalúan értelmezte az I.r. alperes nyilatkozatát, abból ugyanis nem következik, hogy az I.r. alperes az időponttól kívül egyeztetve a szerződés tartalmát is az ügyvéddel. Ezzel szemben a felperes maga sem vitatta, hogy a szerződést aláírta, a rendelkezésre álló okirat és a tanúvallomások alapján pedig az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok mérlegelése okszerűen történt, annak felülbírálatára és eltérő jogkövetkezmények levonására nincs lehetőség.

A felperes alaptalanul hivatkozott a szerződés jó erkölcsbe ütköző voltára is. A következetesen érvényesülő bírósági gyakorlat szerint a Ptk. 200.§-ának (2) bekezdésében szabályozottan nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközőnek csak az a szerződés minősül, amelyet jogszabály nem tilt, de az azzal elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege, a jogügylet tartalma, illetve joghatása az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat nyilvánvalóan sérti, és ezért az általános társadalmi megítélése is egyértelműen tisztességtelennek minősíti. A szerződés „jó erkölcsbe” ütközésének megállapítása során ezért nem a szerződő fél érdeksérelmét, hanem azt kell vizsgálni, hogy maga a jogügylet társadalmilag elítélendő-e. Az általános társadalmi felfogással nem áll szemben, ha az egyik fél a saját vagyona rovására a másiknak ingyenes vagyoni előnyt juttat, tehát a Ptk. 579.§-ának (1) bekezdése szerint ajándékozik, és az sem, ha a közös vagyonát házastársa különvagyonába utalja (BH.1999/9/409.).

A perbeli szerződés esetében azonban az I.r. alperes állítása szerint sem ajándékozásra került sor, a peres felek között a felperes alkoholfogyasztásával összefüggésben kialakult élethelyzetnek pedig okszerű megoldása volt a vállalkozás továbbműködési feltételeinek megteremtése, a család és különösen a kiskorú gyermekek megélhetésének biztosítása érdekében, amely esetben szóba sem jöhet a szerződés tisztességtelen volta.

Megjegyzi az ítélet, hogy a szerződés jó erkölcsbe ütközése csak a szerződéskötéskori állapot alapján ítéltető meg, ezért nincs jelentősége annak, hogy utóbb a felek között a házastársi életközösség megszűnt, az I.r. alperes elköltözött az ingatlanból, tehát, hogy a

szerződés célja megvalósult-e. Ezek körülmények a szerződés értékelésében tehát nem relevánsak.

A perbeli szerződésből eredő elszámolásra, a házastársi vagyontársaság megosztására pedig erre irányuló kereseti kérelem hiányában nem kerülhetett sor, ezért az ítélettel szemben a Csjt. 31.§-ának (5) bekezdése szerinti méltányos vagyonrendezés követelménye nem volt támasztható.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján, helyes indokai szerint - utalással a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésében foglaltakra is - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárás során felmerült költségét (ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni az I.r. alperes számára az ügyvédi képviseléstől eredő másodfokú per költséget a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján, amelynek összegét az ítélőtábla a Pp. 79.§-ának (1) bekezdése alapján hivatalból állapította meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (1)-(2) bekezdésének a) pontjára és (5) bekezdésére figyelemmel.

A felperes teljes személyes illetékmentessége folytán a feljegyzett fellebbezési illetéket „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§-ának (3) bekezdése alapján irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2012. december 12.

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-